క్రొత్త సీరియల్ ప్రారంభం!

సీరియల్-

విహారికోయిల

బొమ్మిడి అచ్చారావు

రాత్రి ఏడుగంటల నలభై అయిదు నిమిషాలయింది.

హైదరాబాద్ నుంచి ఢిల్లీ పోయే ఎయిర్ బస్ 'బే'లో సిద్ధంగా నిలబడి వుంది. మరో అరగంటలో టేకాఫ్ కాబోతున్నదని మైక్స్‌లో తియ్యటి కంఠ స్వరం చెపుతోంది.

సిద్ధార్థ అప్పటికే కాక్‌పిట్‌లోని తన సీట్లో కూచుని చెక్ లిస్టులోని అయిటమ్స్ అన్నీ వరసగా చెక్ చేసుకుంటున్నాడు. ఫ్యూయల్ లెవెల్ సరిచూసుకున్నాడు. డయల్స్ అన్నీ చూసి రీడింగ్స్ నోట్ చేసుకున్నాడు.

రెండువందల డెభ్భైఅయిదుమంది ప్రయాణీకులు ప్రయాణం చేయగల విశాలమయిన ఎయిర్ బస్ అది. దానికి నాలుగు ఇంజన్లున్నాయి. వాటిని పనిచేయించటానికి అప్పటికే గ్రౌండ్ పవర్ యూనిట్ సిద్ధంగా దిగువన నిలబడి వున్నది. విమానం గ్రౌండ్‌లో వున్నంతసేపు దానికి కావలసిన పవర్ గ్రౌండ్ పవర్ యూనిట్ జనరేటర్ల ద్వారా సప్లై చేయబడుతుంది.

ఇంకా ఫ్లైట్ ఇంజనీర్ చక్రవర్తి, సీనియర్ పైలట్ సునీల్ కాక్‌పిట్‌లో ప్రవేశించలేదు. వాళ్ళకోసం ఎదురుచూస్తున్నాడు కో పైలట్ హోదాలో ఉన్న సిద్ధార్థ.

పాసింజర్లు ఒకరొకరు ఫార్మాలిటీస్ అన్నీ పూర్తి చేసుకుని లాంజ్‌లోకి చేరుతున్నారు. వాళ్ళ సామాన్లు కన్వేయర్ బెల్టు ద్వారా ఓ ప్రక్కను చేరుకుంటున్నాయి. వాటిని ఆ ట్రక్‌లో లోడ్ చేసి విమానం దగ్గరకు తీసుకు వెళ్తారు. తర్వాత ఆ సామాను విమానంలోకి సురక్షితంగా చేర్చబడుతుంది.

మనిషికి 20 కిలోల బరువును అనుమతిస్తారు. అంతకు మించిన బరువుకి ఎక్స్‌ట్రా ఛార్జి చేస్తారు.

కేటరింగ్‌కి సంబంధించిన వేన్ అప్పటికే విమానం దగ్గరకు చేరుకున్నది. ప్రయాణీకులకి డిన్నర్ ఫ్లైట్‌లో సెసర్వ్ చేస్తారు. అవికాక బిస్కట్స్, వేఫర్స్, సాఫ్ట్ డ్రింక్స్ కూడా సర్వ్ చేయబడతాయి.

ఎయిర్ హోస్టెస్‌లు నలుగురు నవ్వుతూ, తుళ్ళుతూ వస్తున్నారు. వాళ్ళతో బాటు యిద్దరు మేల్ స్టివార్డులు కూడా వున్నారు. వాళ్ళు నేవీబ్లూ పాంట్సు, వయిట్ షర్టు ధరించి వున్నారు. ఎయిర్ హోస్టెస్‌లు సిల్కు చీరల్లో దేవతల్లా మెరిసిపోతున్నారు.

వాళ్ళలో పొడవుగా తెల్లగా స్వచ్ఛతకు ప్రతిరూపంలా వుందో అమ్మాయి. ఆమె ముఖంలో చెరగని చిరునవ్వు, సహనం, సౌహార్ద్రత కనిపిస్తున్నాయి.

తెల్లటి యూనిఫాంలో వున్న పైలట్ సునీల్ ఆమెను పేరు పెట్టి పిలిచాడు "సుస్మితా!" అంటూ.

ఆమె చటుక్కున ఆగి వెనక్కి చూసింది.

"నేను నీతో ప్రయివేట్‌గా మాట్లాడాలి. విమానం యెక్కాక మళ్ళీ అవకాశం రాకపోవచ్చు" అన్నాడు సునీల్.

సుస్మిత అగి చూసింది. ఆమె ముఖంలో యిప్పుడు చిరునవ్వు లేదు. గాంభీర్యత చోటు చేసుకుంది.

"ప్లేన్ మరో ఇరవై నిమిషాల్లో బయల్దేరబోతోంది. ఇప్పుడు కబుర్లతో సమయం వ్యర్థం చేస్తే ఎలా?" అంది సుస్మిత అసహనంగా.

సునీల్ విరగబడి నవ్వాడు. అతను డ్రింక్ చేసివున్నాడని గాల్లో తేలివచ్చిన ఆల్కహాల్ వాసన ఆమెకు చెప్పింది. కొద్ది నిమిషాల్లో బయల్దేరబోతున్న ఎయిర్ బస్ పైలట్ అతను. రూల్స్‌కి వ్యతిరేకంగా డ్రింక్ చేసివున్నాడు. డ్యూటీలో ఆల్కహాలు సేవించి వుండటం నిషిద్ధం! దాదాపు మూడువందలమంది ప్రాణాలు అతని చేతిలో వున్నాయి.

విమానం టేకాఫ్ సమయంలో స్మోక్ చేయడానికి కూడా అనుమతించరు. అతడి చేతిలో ఎర్రగా వెలుగుతున్న సిగరెట్ వంక అతనివంక అసహనంగా చూసింది సుస్మిత.

అవతల పాసింజర్స్‌కి సీట్లు చూపించాలి. వాళ్ళ అవసరాలు చూడాలి. వాళ్ళు తీసుకోవలసిన జాగ్రత్తల గురించి, ప్రెషర్ తగ్గినప్పుడు ఆక్సిజన్ మాస్కులు ఎలా ధరించాలో అదంతా డిమాన్‌స్ట్రేట్ చేసి చూపించాలి. ఇంకా బోలెడు తతంగముంది.

పైలట్స్ కూడా ఆ సమయానికి ఇంజన్స్ చెక్ చేసుకోవటం పూర్తిచేసుకుని గ్రౌండ్ కంట్రోల్‌కి మెసేజ్ పంపించుకోవలసి వుంటుంది. అప్పుడు టేకాఫ్‌కి వాళ్ళు

అనుమతిస్తారు. కాని సునీల్ నిమ్మకు నీరెత్తినట్టు ఇంకా గ్రౌండ్ మీదే వున్నాడు. పైగా అసందర్భ ప్రసంగం చేస్తున్నాడు.

సుస్మిత మాటలకి విరగబడి నవ్వాడు, అదో పెద్ద జోక్ అన్నట్టుగా.

"ప్లేన్ బయల్దేరబోతోందా? నేను కాక్‌పిట్‌లోకి అడుగుపెట్టకుండా ప్లేన్ ఎలా స్టార్టవుతుంది?" అన్నాడు గర్వంగా సునీల్.

"వెంటనే ఇంజన్స్‌ని అటెండ్ కండి. టైం లేదు. ప్యాసింజర్స్ ఎక్కుతున్నారు, ఇక పదిహేను నిమిషాలే ఉంది టేకాఫ్‌కి" అన్నది సుస్మిత.

డ్యూటీని దైవంగా భావించే సిద్దార్థ చెక్‌లిస్టులోని అయిటమ్స్ పంతొమ్మిదీ చకచక చెక్ చేయటం పూర్తి చేశాడు అప్పటికే. నిజానికి ఆ పని సీనియర్ పైలట్ సునీల్‌ది. అతను ఎలాంటివాడో సిద్దార్థకి బాగా తెలుసు.

"సుస్మిత, ఐ లవ్ యూ!" అన్నాడు సునీల్ ఆమె చేయిపందుకోబోతూ.

"మిష్టర్ సునీల్! దిసీజ్ టూ మచ్! ప్రేమ ఒన్ వే ట్రాఫిక్ కాదు. ఐ డోంట్ లవ్ యూ!" నిష్కర్షగా చెప్పింది సుస్మిత.

"అవును, ఆ సిద్దార్థగాడొచ్చాక నువ్వు పూర్తిగా మారిపోయావు. అంతక్రితం నాతో కొంత టైం స్పేర్ చేసేదానివి. వాడొచ్చాక నేనంటే వెగటు పుట్టింది నీకు."

"ప్లీజ్.... డోంట్ టాక్ రఫ్. ఇష్టంలేని ఆడదాని వెంటపడటం ఎవరికీ మంచిదికాదు. నేను వెళ్తున్నాను."

"స్టాప్ స్టాప్! ఆ సిద్ధార్థని చూసుకునే కదూ, నీ మిడిసిపాటు? వాడు చస్తే...నన్నే లైక్ చేస్తావు కదూ!" వక్రంగా నవ్వాడు.

"సునీల్ మీరు చాలా వల్గర్ గా మాట్లాడుతున్నారు. సిద్ధార్థ గురించి మరొక్క మాట తప్పుగా అంటే నేను సహించను. హి ఈజ్ సిన్సియర్ అండ్ హేండ్సమ్ గై! అతన్నెవరైనా ప్రేమించి తీరతారు"

"అందుకేనా వాడి ప్రేమలో పడ్డావ్? నాకు తెలియ దనుకోకు. వాడ్ని చూసేటపుడు నీ కళ్ళలో మెరిసే తళుకు, నీ ముఖంలో విరిసే ఆనందం, నీ పెదాలపై తొణికిసలాడే చిరునవ్వు నువ్వతన్నెంతగా ఆరాధిస్తు న్నావో చెప్తాయి."

"అవును...అతనంటే నాకెంతో ప్రేమ, ఆరాధన, భక్తి, గౌరవం—అన్నీ! వాటిని మీ మాటలతో తుడి చెయ్యలేరు. లీవ్ మీ, నాదారి కడ్డులేవండి."

"లేవను. ఈ రోజు నీ సంగతి తేలిపోవాలి. నువ్వు నామాట కాదంటే ఏం జరుగుతుందో తెలుసా....?" ఎఫెక్టు కోసం ఓ క్షణం ఆగి ఆమె ముఖంలోకి క్రూరంగా చూశాడు సునీల్.

సుస్మిత మనసు కీడును శంకిస్తోంది. ఈ సునీల్ నయ వంచకుడు. దుర్మార్గుడు! ఏమైనా చేస్తాడు. అనుమానం లేదు.

"రేపు అతడి శవానికి దహన సంస్కారాలు జరుగు తాయి" భావయుక్తంగా నవ్వాడు సునీల్.

"వద్దు....వద్దు. అతన్నేం చెయ్యొద్దు. అతనికేం తెలీదు. నేనతన్ని ప్రేమిస్తున్నట్టు అతనికి నేనెప్పుడూ చెప్పలేదు. అతని మనసు తెలుసుకోకుండా నేను తొందర

పడదలచుకోలేదు. అసలు అతను నాతో ఇలాంటి ప్రస్తావన యెన్నడూ తీసుకురాలేదు" ఆమె గొంతులో నిజాయితీ, సిద్దార్థపట్ల అనురాగం మిళితమై ధ్వనించాయి.

"అలా కాకూడదనుకుంటే—నీ ఆరాధ్య దేవుడు క్షేమంగా కలకాలం వుండాలంటే నా కోరిక నువ్వు తీర్చాలి. ఇప్పుడు కాదు. ఫ్లైట్ ఢిల్లీ చేరాక. రేపంతా మనకి సెలవు కదా! ఓ కే!?....హోటల్లో కలుద్దాం...." అన్నాడు సునీల్. పెద్ద పెద్ద అడుగులు వేసుకుంటూ విమానంవైపు నడిచాడు.

సుస్మిత కొద్దిక్షణాలు మాటలు రానిదానిలా అలాగే నిల్చుండిపోయింది. తర్వాత తెలివి తెచ్చుకుని వేగంగా విమానంవైపు కదిలింది. ఆమె మనసు కలవరంతో నిండిపోయింది. సిద్దార్థ అమాయకమైన ముఖమే కళ్ళలో మెదులుతోంది. అతడు కనిపిస్తే సూచనగా చెప్పాలనుకుంది.

అప్పటికి పాసింజర్సందరు తమతమ సీట్లలో కూచోవటం సేఫ్టీ బెల్ట్స్ కట్టుకోవటం కూడా పూర్తయిపోయింది.

గ్రౌండ్ జనరేటర్ల ద్వారా నాలుగు ఇంజన్లని స్టార్టు చేసి సిద్ధంగా వున్నాడు సిద్దార్థ.

అప్పుడు కాక్‌పిట్‌లో అడుగుపెట్టాడు సునీల్. ఓరగా సిద్దార్థవైపు చూశాడు.

పొగరుగా తలెగరేసి, "హూ ఆర్డర్డ్ యూ టు స్టార్టు ఇంజన్స్?" అంటూ అరిచాడు.

"టైం ఈజ్ అవ్ మిష్టర్ సునీల్! ఉయ్ షుడ్ టేకాఫ్ బై క్వార్టర్ పాస్టు ఎయిట్. ఇటీజ్ ఎయిట్ టెన్ ఆల్రెడీ!" అన్నాడు సిద్దార్థ చాలా సౌమ్యంగా.

“అయినాసరే, నేనొచ్చి చెక్‌లిస్టు వెరిఫై చేసుకునే వరకు వెయిట్ చెయ్యాల్సిందే! మరోసారి ఇలాంటిది జరిగితే టాలరేట్ చెయ్యలేను” అన్నాడు సునీల్ ముఖం గంటు పెట్టుకుని.

గ్రౌండ్ కంట్రోల్ నించి అప్పుడే అడుగుతున్నారు.

“ఈజ్ ఎవ్రిథింగ్ ఆల్ రైట్?” అంటూ.

సునీల్ రేడియోలో వార్త పంపాడు—

“ద ఫ్లైట్ ఈజ్ రెడీ ఫర్ టేకాఫ్!” అని.

“యు కెన్ ప్రొసీడ్!” ఆర్డర్స్ వచ్చాయి గ్రౌండ్ కంట్రోల్ నించి.

విమానం గాల్లోకి లేచింది.

అప్పుడు గమనించాడు సిద్ధార్థ—ఫ్లైట్ ఇంజినీర్ చక్రవర్తి కాక్‌పిట్‌లో లేని సంగతి! ఒకవేళ కేబిన్‌లోని క్రూతో కలిసి వున్నాడేమోననుకున్నాడు కాని, కాదని తేలిపోయింది.

సరిగ్గా విమానం గాల్లోకి లేస్తూండగా లౌంజ్‌లోంచి పరుగెత్తుకొస్తూన్న చక్రవర్తి కనిపించాడు సిద్ధార్థకి.

“మిస్టర్ సునీల్, మిస్టర్ చక్రవర్తి రాకుండానే ఇంజన్స్ టేకాఫ్ తీసుకున్నారేమిటి? ఆయన గ్రౌండ్ మీదే వుండిపోయారు!” అన్నాడు సిద్ధార్థ.

సునీల్ పెదవి మెదపలేదు. విమానాన్ని ఆల్టిట్యూడ్‌కి తీసుకొచ్చేశాడప్పటికే. ఇప్పుడు విమానం భూమికి సమాంతరంగా నాలుగువందల నాట్స్ వేగంతో దూసుకు పోతోంది.

సిద్ధార్థకి సునీల్ మౌనం చాలా ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది. ఎందుకితనింత ముభావంగా వున్నాడు? తనంటే ఎందుకు ధుమధుమలాడిపోతున్నాడు?

అంతుపట్టలేదు సిద్దార్థకి.

తదేక దీక్షతో తనపనిలో నిమగ్నమైపోయాడు.

* * *

కేబిన్‌లోనించి పెద్దగా కేకలు, అరుపులు వినిపించాయి.

ఆ అరుపులమధ్య సుస్మిత గొంతు వినిపించి ఆసక్తిగా వెనక్కి తిరిగి చూశాడు సిద్దార్థ. ఆమె వెక్కి ఏడుస్తున్నట్టుగా వినిపించింది.

అతని మనసుండపట్టలేదు.

"ఒక్కసారి నేను కేబిన్‌లోకి వెళ్ళి వచ్చేస్తాను" అన్నాడు సిద్దార్థ లేవబోతూ.

వెంటనే అభ్యంతరం పెట్టాడు సునీల్. "ఓ పక్క ప్లెయిట్ ఇంజనీరు చక్రవర్తి లేడు. ఉన్నది నేనొక్కడ్ని ఎలా కంట్రోల్ చేసుకోవాలి? అక్కడ మేల్ స్టివార్డులున్నారు. ఏదయినా గలభా జరిగితే వాళ్ళు చూసుకుంటారు" అన్నాడు.

సుస్మిత దీనస్వరం ఈసారి మరింత స్పష్టంగా వినిపించింది.

సిద్దార్థ ఏమాత్రం ఆలస్యం చెయ్యకుండా కేబిన్‌లోకి దూసుకొచ్చాడు.

అక్కడ ఓ పాసింజర్ తన చేతిలోని విస్కీ సీసాని సుస్మిత నోటిదగ్గరకు తీసుకొచ్చి తాగమని వేధిస్తున్నాడు.

"మీరున్నది ఎందుకు? పాసింజర్స్ అవసరాలు తీర్చటానికి! మా సంతోషంకోసం ఏం చెయ్యమన్నా చెయ్యాలి....జస్టు రెండు సిప్స్....ఊc....తాగాలి...." అంటూ హుంకరిస్తున్నాడతను.

చూడటానికి గూండాలా పచ్చి నెత్తురుతాగే

దాదాలా వున్నాడతను. సుస్మిత చేయి అతని గుప్పెట్లో నిర్దాక్షిణ్యంగా నలిగిపోతోంది.

అంతవరకు తక్కిన ఎయిర్ హోస్టెస్‌లు, మేల్ స్టివార్డులు—అతనికి యెంతగానో నచ్చచెప్పటానికి ప్రయత్నించి విఫలమయ్యారు. తోటి ప్రయాణీకులు ఇదంతా వినోదంగా చూస్తూన్నారేగాని యెవరూ "ఇదేం పని!" అని అడగటంలేదు, అతనికి భయపడి.

సుస్మిత నిస్సహాయస్థితిలో సన్నగా రోదిస్తోంది.

సరిగ్గా అప్పుడే కేబిన్‌లో అడుగుపెట్టాడు సిద్ధార్థ. పరిస్థితిని క్షణాల్లో తెలుసుకున్నాడు.

"ప్లీజ్ లీవ్ హెర్!" అన్నాడు సౌమ్యంగా.

అప్పటికే తాగుడు నిషా తలకెక్కిన ఆ పాసింజర్ తుపుక్కున సిద్ధార్థమీద ఉమ్మాడు.

అంతే! సిద్ధార్థ పిడికిలి బిగించి అతని నోటిమీద కొట్టాడు.

ఆ దెబ్బకు అతని దంతాలు కదిలిపోయి వుంటాయి. ముక్కునుంచి నోటి చివర్లనుంచి రక్తం ధారికలు కట్టింది.

అప్పుడు ముందుకొచ్చారు మేల్ స్టివార్డులు.

ఇంతలో దెబ్బతిన్న ఆ గూండా పాసింజర్ జేబు నించి రివాల్వర్ పైకితీశాడు. సెక్యూరిటీ స్టాఫ్ కళ్ళు గప్పి మెటల్ డిటెక్టర్‌కి దొరక్కుండా ఆ రివాల్వర్ నెలా తెచ్చాడో అర్థంకాలేదు సిద్ధార్థకి.

రివాల్వర్ సూటిగా సిద్ధార్థకే గురిచేసి, ట్రిగ్గర్ మీద వేలుంచాడు. క్లిక్‌మన్న శబ్దం వినిపించింది. సేఫ్టీ కాచ్ రిలీజయిన శబ్దం అది!

సిద్ధార్థ మెరుపువేగంతో అతనిమీది కెగిరి తన్నాడు.

రివాల్వర్ అల్లంతదూరం ఎగిరిపడింది.

టెన్షన్‌తో, ఆందోళనగా ఇదంతా చూస్తున్నది సుస్మిత. తక్కిన ఎయిర్ హోస్టెస్‌లు, ప్రయాణీకులు చేష్టలుడిగి చూస్తున్నారు.

సిద్ధార్థ ఆ ప్రయాణీకుడిమీద పడి అతని చేతులు వెనక్కి విరిచి పట్టుకున్నాడు. స్టివార్డ్ లిద్దరు అతన్ని నైలాన్ తాడుతో చేతులు వెనక్కి విరిచి కట్టేశారు. కూచున్న చోటనే సీటుకి బంధించారతన్ని.

"థాంక్యూ వెరీమచ్ సిద్ధార్థా! మీరు నా పరువు మర్యాదలు కాపాడారు" అంది సుస్మిత కృతజ్ఞత నిండిన స్వరంతో.

చిరునవ్వుతో ఆమె అభినందనలందుకుని కాక్‌పిట్ లోనికి ప్రవేశించాడు సిద్ధార్థ.

"నువ్వు నా ఆర్డర్స్ ఒబే చెయ్యకుండా వెళ్ళావు. నీ ఇన్ ఒబీడియన్స్ టు సుపీరియర్స్ గురించి హయ్యర్ అథారిటీస్‌కి రిపోర్టు చేస్తాను" అన్నాడు సునీల్ మండి పడుతూ.

సిద్ధార్థ చాలా సౌమ్యంగా చెప్పాడు. "అవతల మన స్టాఫ్‌ని పాసింజర్స్ అవమానిస్తూంటే ఊరుకోవటం అపరాధం కాదు."

"అది నీ డ్యూటీ కాదు. ఒక స్టాఫ్ మెంబర్ కోసం రెండువందలరెభై ఐదు మంది పాసింజర్ల ప్రాణాలతో ఆటలాడుకోవటం యెవరూ హర్షించరు."

"నిజం తెలిస్తే మీరిలా మాట్లాడరు."

"నేను కాకమ్మ కథలు వినను. డ్యూటీలో యే మాత్రం పొరబాటు దొర్లినా క్షమించను."

సిద్ధార్థ వెంటనే మాట్లాడలేదు. సీట్లో కూచుని

రిలాక్స్‌గా ఒక్క నిమిషం వెనక్కి వాలాడు కళ్ళు మూసుకుని.

సరిగ్గా అప్పుడే అతను ఊహించని సంఘటన జరిగిపోయింది.

“మిస్టర్ సిద్ధార్థా!” అన్న సుస్మిత కేకతో ఉలిక్కిపడి కళ్ళు తెరిచాడు సిద్ధార్థ.

అప్పటికే, యెప్పుడు విండో తెరిచాడో తెలీదు; సునీల్ ఆ విండోలో నుంచి సిద్ధార్థని బలంగా కిందికి తోసేశాడు.

* * *

తన పరువు కాపాడటం కోసం ధైర్యంగా దుండగుడితో ప్రాణాలకి తెగించి తలపడ్డ సిద్ధార్థకు కూల్ డ్రింక్ సర్వ్ చెయ్యటానికి కాక్‌పిట్ లోని కొస్తున్న సుస్మితకి సునీల్ తల పెట్టిన ద్రోహం కనిపించింది.

సుస్మిత ఆర్తనాదం విని కళ్ళు తెరిచిన సిద్ధార్థ విండో నుంచి జారిపోతూ రెక్కను పట్టుకుని గాల్లో వేళ్లాడాడు. పైకి రావటానికి వీల్లేకుండా గాలి విపరీతమైన వేగంతో అతన్ని ఉక్కిరిబిక్కిరి చేస్తోంది.

భూమికి నాలుగు మైళ్ళ ఎత్తులో దాదాపు నాలుగు వందల నాట్స్ వేగంతో గాలిని కోసుకుంటూ దూసుకుపోతున్న విమానం రెక్కని పట్టుకుని నిస్సహాయంగా గాల్లో వేలాడుతున్నాడు సిద్ధార్థ.

సుస్మిత మెరుపు వేగంతో విండో దగ్గరకొచ్చి చేతినందించింది సిద్ధార్థకి. అయితే యిలా జరుగుతుందని ముందే ఊహించిన సునీల్ ఆమెకా అవకాశమివ్వకుండా ఆమెని గెంటుకుంటూ తనే ముందుగా విండోని సమీపించాడు.

ఆటోపైలట్ స్టార్టు చేసిన కారణంగా విమానం నిర్ణీత మార్గంలో నిరాటంకంగా సాగిపోతోంది— సునీల్ సీట్లో లేకపోయినా.

సుస్మిత సునీల్ పట్టునుంచి విడిపించుకుని విండో దగ్గర కొచ్చి చేయి అందించటానికి మళ్ళీ ప్రయత్నించింది.

సరిగ్గా అప్పుడే సునీల్ కాలితో బలంగా సిద్ధార్థ చేతులమీద తన్నాడు. సిద్ధార్థ సమయస్ఫూర్తితో ఓ చేతిని పక్కకి జరిపి రెండో చేతిని సునీల్ బూటుకాలి బారినుంచి లాఘవంగా తప్పించుకున్నాడు.

సునీల్ మళ్ళీ కాలెత్తి తన్నాడు.

సుస్మితకి మెరుపులాంటి ఆలోచన వచ్చింది. సునీల్ ని ఒక్కసారిగా బయటికి తోసేస్తే....!?

కాని, ఆమె వివేకం తట్టి లేపింది. అలాచేస్తే రెండువందల డెబ్భైఅయిదు మంది ప్రాణాలు గాల్లో కలిసిపోయినట్టే! సిద్ధార్థ ఓ పక్క చావుబతుకుల మధ్య వేళ్ళాడుతున్న సమయంలో సునీల్ ని బయటికి తోసేస్తే ఆ ఎయిర్ బస్ ను నడిపే దిక్కేది?

అదే ఆమె చేసిన పొరపాటు! సునీల్ ని తోసేసి, సిద్ధార్థని పైకి చేదుకోగలిగితే సిద్ధార్థ ఆ విమానాన్ని సురక్షితంగా గమ్యం చేర్చగలిగి వుండేవాడు.

చేతులు పచ్చిపుళ్ళయిపోతున్నా పళ్ళ బిగువున భరించి విమానం రెక్కని పట్టుకొని వేళ్ళాడుతున్న సిద్ధార్థ తనని తాను రక్షించుకోవటం సాధ్యం కాదని రూఢి చేసుకున్నాడు.

అయితే సుస్మిత సమయస్ఫూర్తితో వ్యవహరించింది.

ఓ పారాచూట్‌ని సిద్ధార్థకి అందించింది.

సిద్ధార్థ గాల్లోకి జారాడు పారాచూట్ సాయంతో.

ఊహించని సంఘటనకి కొద్దిక్షణాలు నిశ్చేష్టుడయ్యాడు సునీల్. అయితే అంతలోనే అతని పెదాల మీద క్రూరహాసం మెరిసింది.

అంతే! సుస్మితను కూడ విండోలోంచి బయటికి తోసేశాడు. ఆవిడ ఆర్తనాదం విమానం రొదలో కలిసిపోయిన ఎవరికీ వినిపించలేదు. అయితే అదృష్టవశాత్తు ఆమె చేతిలో మరో పారాచూట్ వుంది.

'పారాచూట్స్‌లో తప్పించుకున్నంత మాత్రాన బతికి బట్టకట్టొద్దూ? మీ ప్రాణాలు గాల్లో కలిసిపోయినట్టే!' వికటంగా నవ్వుతుని విండో మూసి తన సీట్లోకి వచ్చి కూచున్నాడు సునీల్.

తనకి దక్కని సుస్మిత ఎవరికీ దక్కకూడదు. ఆమె తను సిద్ధార్థని తోసేయటం చూసిన ప్రత్యక్ష సాక్షి! ఆమె బతికుండటం తన ఉనికికే ప్రమాదం.

సునీల్ తేలిగ్గా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు.

విపరీతమయిన వేగంతో పారాచూట్స్ గాలివాటుకి అనుకూలంగా ఎక్కడికో ఎగిరపోతూనే వున్నాయి చాలాసేపటివరకు.

అయితే యింతలోనే సునీల్‌కి ఓ ఆలోచన వచ్చింది. కేబిన్‌లోని స్టాఫ్‌కి తన తప్పు లేదని రుజువు చేసుకోవాల్సిన బాధ్యత తనమీదున్నది. వాళ్ళిద్దరి అంతర్ధానం గురించి సంజాయిషీ ఇచ్చుకోవాల్సిన పరిస్థితి రాకుండా ముందే జాగ్రత్తపడాలి.

సునీల్ లేచి కాక్‌పిట్ నుంచి బయటికి. కేబిన్‌లోకి తొంగిచూసి ఎయిర్‌హోస్టెస్‌ని, స్టివార్డ్స్‌ని పిలిచాడు

హడావుడిగా.

వాళ్ళు వచ్చేసరికి మళ్ళీ విండో తెరిచివుంచి, బయటికి చూస్తున్నట్టు నటిస్తూ నించున్నాడు.

"సుస్మిత, సిద్ధార్థ పారాచూట్స్‌తో గాల్లోకి గెంతేశారు" అన్నాడు ఆందోళన, విచారం ముఖంలోను గొంతులోను మిళితంచేసి.

తొంగిచూసిన స్టాఫ్‌కి సుదూరంగా చుక్కల్లా కనిపిస్తున్న పారాచూట్స్ లీలగా కనిపించాయి.

సునీల్ మాటల్ని నమ్మినవాళ్ళు నమ్మారు. నమ్మనివాళ్ళు మౌనంగా తమ విధి నిర్వహణకి మరలారు. ఎవరూ పెదవి కదపలేదు.

కాని అందరికీ తెలుసు....సిద్ధార్థ, సుస్మిత ఎలాంటివారో! కోరి ప్రాణాలకి తెగించి, ప్రాణాపాయ సమయంలో ఉపయోగించే పారాచూట్స్‌లో ఎందుకు ఎగురుతారు?

కాని....సునీల్‌ని నేరస్థుడిగా నిరూపించే శక్తి తమకి లేదని వాళ్ళకి తెలుసు! అందుకే మనసుల్ని పిండేస్తున్న బాధ నణచుకుని మౌనం వహించారు.

* * *

దాదాపు రెండు మూడు గంటల నుంచి పారాచూట్స్ అలా గాల్లో తేలిపోతూనే వున్నాయి.

టైం చూసుకున్నాడు సిద్ధార్థ.

రాత్రి పన్నెండున్నర గంటల సమయం!

చీకట్లో యేమీ సరిగా కనిపించటంలేదు.

అయితే తనకి కొద్ది దూరంలో సుస్మిత పారాచూట్ కనిపిస్తోంది. ఒక్కోసారి గాలివాటుకి అది మరో దిశలో ఎగురుతోంది. తామిద్దరు ఒకచోట నేలమీదికి దిగే

అవకాశముందా? ఈ లోపల గాలి వేగంలో గణనీయమైన మార్పు వస్తే చెరోపక్కకి చెదిరిపోయే ప్రమాదం లేకపోలేదు.

సిద్ధార్థ మనసుని సునీల్ చేసిన ద్రోహం పిండి వేస్తోంది. ఎంత నయవంచకుడు సునీల్! తనమీద అతని కెందుకు అకారణ ద్వేషం? తను తెలిసి అతని కేలాంటి హాని చెయ్యలేదు. పాసింజర్ చేసిన ఆగడం గురించి ఇద్దరిమధ్య అభిప్రాయభేద మొచ్చింది, అంతే!

అంతమాత్రాన తనని విమానం నుంచి బయటికి తోసేస్తాడా సునీల్? ఊహూ, ఏదో బలమయిన కారణ ముండివుండాలి.... అదేమిటో తన కెంతకీ అంతుబట్టడం లేదు.

అసహనంగా, అలసటగా తల విదిలించాడు సిద్ధార్థ.

సరిగ్గా అప్పుడే విపరీతమయిన వేగంతో ఝుంఝూ మారుతం చెలరేగింది. ఎక్కడ్నుంచో ఇసుక రేణువులు ఉవ్వెత్తున లేచి అతని కళ్ళలో పడ్డాయి.

భగ్గున మండాయి కళ్ళు. బాధతో వేదనగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు సిద్ధార్థ. కర కరమని కళ్ళల్లో ఇసుక రేణువులు కంటి పాపల్ని ఒరుసుకుంటున్నాయి కర్కశంగా.

అంతకంతకు గాలి ఉధృతం పెరిగిపోతుందే గాని తగ్గుముఖం పట్టలేదు. అతను పయనిస్తున్న పారాచూట్ అమాంతం గాల్లో తలకిందులుగా అయింది. పారాచూట్ ని సరసర మంటూ గాలి తోసేస్తోంది. చినిగిపోయి చిలికిపోతున్న తరుణంలో మహావేగంగా నేలమీదికి జారిపోయింది పారాచూట్.

చీకట్లో తనేమైపోతున్నాడో యెక్కడికి చేరు

ఉన్నాడో తెలియని పరిస్థితిలో సిద్ధార్థ నేలమీదికి బలంగా విసిరి వేయబడ్డాడు.

నేలను తాకుతూనే అతనికి స్పృహ తప్పింది.

అది కొండప్రాంతమో, అడవిప్రాంతమో, కింద వున్నది బండరాళ్ళో, సముద్రమో, లోయలో యేమీ తెలియని అగమ్యపరిస్థితిలో గాలి దెబ్బకు అతనికి ఒక్కసారిగా స్పృహ తప్పిపోయింది.

* * *

సూర్యకిరణాలు వెచ్చగా సోకటంతో చటుక్కున మెలకువ వచ్చింది సిద్ధార్థకి.

కొంతసేపటివరకు కళ్ళు తెరవలేకపోయాడు. కళ్ళలోని ఇసుక కనుకొలకుల దగ్గరకు చేరింది. కాని కళ్ళు తెరిచేసరికి కనురెప్పమీది నుంచి ఇసుక జారింది.

ఓసారి పరిసరాల్ని పరిశీలించి చూశాడు.

అతని గుండె ఝల్లుమన్నది.

కనుచూపు మేరలో యెటు చూసినా మేటుగా ఇసుక. తను ఇసుకలో కూరుకుపోయి వున్నాడు. దూరంగా పారాచూట్ లో శిథిలభాగాలు చిందర వందరగా పడున్నాయి.

ఎక్కడా చెట్టుచేమలు గాని, చిన్న మొక్కగాని కనిపించటంలేదు.

ఇసుక ....ఇసుక ....ఇసుక.

సిద్ధార్థ తర్ధమైపోయింది.

తనిప్పుడున్న ప్రాంతం ఎడారి! మానవమాత్రుడు జీవించటానికి కేమాత్రం సావకాశం లేని ఎడారి! తాగటానికి నీటిచుక్క కూడా దొరకని ఎడారి.

అయిపోయింది....తన జీవితం ఈ ఎడారిలో సమాధి

కాబోతున్నది. మహా బతికితే రెండు లేక మూడురోజులు బతుకుతాడేమో ఆహారం లేకుండా.

కాని నీరు లేకుండా ఇరవై నాలుగ్గంటలు కూడా బతకటం కష్టం!

నీరు దొరకదనే ఆలోచన మనసులో బలపడే కొద్దీ విపరీతమయిన దాహం చేస్తూంది. యెండ పెరిగే కొద్దీ దాహం కూడా పెరుగుతుంది. తల దాచుకోవటానికి నీడ కూడా దొరకదు. దాంతో క్షణ క్షణానికీ పెరిగే టెన్షన్ తోను, దాహంతోను, ఒంటరితనంతోను రెండు రోజుల్లో పోయే ప్రాణం ఒకరోజులోనే పోతుంది.

'భగవాన్! తన కెలాంటి చావు రాసిపెట్టావయ్యా!!

విరక్తిగా నవ్వుకున్నాడు సిద్దార్థ. చెయ్యని నేరానికి శిక్ష అనుభవిస్తున్నాడు తను.

ఈపాటికి హైద్రాబాద్ లో తనింట్లో నిద్ర లేచి అమ్మతో కబుర్లు చెప్పుతుంటూ ఆమె యిచ్చే వేడి కాఫీ, కమ్మని పెసరట్టు రుచి ననుభవిస్తూ తన గర్ల్ ఫ్రెండ్ దివ్యను కల్సుకునే ప్రయత్నాల్లో వుండాల్సినవాడు, దిక్కు లేని యీ ఎడారిలో దిక్కు లేని చావు చావబోతున్నాడు.

తన ప్రియురాలు దివ్య గుర్తుకు రాగానే అతని మనసు కొద్దిక్షణాలు మధురమైన ఊహాల్లో తేలిపోయింది. అంతలోనే తనెప్పటికీ ఆమెను కల్సుకోలేడని, ఈ లోకంతో చాలా తొందరలోనే తనకి ఋణం తీరిపోబోతున్నదని గుర్తుకొచ్చి మనసు నెవరో ఇనప పిడికిలితో నొక్కివేస్తున్నట్టు విలవిల్లాడాడు.

అంతలో, అతనికి గుర్తొచ్చింది—సుస్మిత. అవును,

ఆమె ఏమయింది?

వెంటనే పైకిలేచి నించున్నాడు సిద్దార్థ.

కళ్ళు తిరిగినట్టనిపించి తూలి పడబోయి నిలదొక్కు కున్నాడు. విపరీతమయిన గాలి తుఫాన్‌లో తను గతరాత్రి చిక్కుకున్న వైనం గుర్తొచ్చింది.

ఇసక రేణువులు కంట్లో పడిన కారణంగా తను కళ్ళు మూసేసుకున్నాడు యాంత్రికంగా. అప్పటివరకు తనకి కొంతదూరంలో సుస్మిత పయనిస్తున్న పారాచూట్ తన దృష్టిపథంలోనే వున్నది.

ఆ తర్వాతేమయిందో, ఆమె కేమయిందో తనకి తెలియదు.

ఎడారిలో ఇసక తుఫాన్‌లు తరచూ వస్తూంటాయని తనిదివరలో వినివున్నాడు. ఎక్కడో ఆకాశంలో ఎగురుతున్న తన కళ్ళలో ఇసక రేణువులు పడటానికి కారణం ఆ తుఫానే నని యిప్పుడు గ్రహింపు కొస్తోంది.

అయితే ఆ తుఫాన్‌లో పడి సుస్మిత పారాచూట్‌లో ఎక్కడికో ఎగిరిపోయి వుంటుంది.

తన ప్రాణం కాపాడటానికి పారాచూట్ నందించి తనతో బాటు గాల్లోకి దూకిన సుస్మిత యే మాశించి అలాంటి దుస్సాహసం చేసింది? లేదా—సునీల్ ఆమెను కూడ క్రిందికి తోసేశాడా?

అతని ఊహ కందలేదా విషయం.

కాని—ఆమె రక్షించిన ప్రాణం యిప్పుడీ ఎడారికి బలయిపోతున్నది. ఆమె త్యాగం నిరుపయోగమయి పోయినట్టే!

కాని....ఆమె ఉనికిని గుర్తించాలి. తన ప్రాణం

పోయేలోపల ఆమె ఏదయినా సురక్షిత ప్రాంతానికి చేర్చగలదేమో ప్రయత్నించాలి. కాని, ఆమె బతికున్నదో లేదో తెలియాలి....ముందుగా ఆమె ఉనికి తెలియాలి....ఎలా?

ఇసుకలో కాళ్ళు కూరుకుపోతున్నా, నీరసంతో, దాహంతో శరీరం ప్రతిఘటిస్తున్నా ముందుకి అడుగులు వేస్తున్నాడు సిద్ధార్థ.

అలా కొద్దిగజాలు వెళ్ళాక అతనికి ఓ ధర్మ సందేహం కలిగింది.

తను ముందుకి వెళ్తున్నాడు. కాని, నలువైపులా యెటు చూసినా ఇసక మేటలు వేసిన ఆ ఎడారిలో సుస్మిత కోసం ఏ దిశలో వెతకాలి? ముందు, వెనక, కుడి ఎడమలు—అన్నీ వెతికేటంత తన ప్రాణం నిలబడుతుందా? తన ప్రాణమే నిలబడుతుందో లేదో తెలీదు—తను మరో ప్రాణిని రక్షించాలనుకోవటం....! నవ్వొచ్చింది అంత బాధలోను.

ఒక నిముషం పాటు అలాగే నిల్చుండిపోయాడు సిద్ధార్థ.

వాచీలో సమయం పది గంటలు చూపిస్తోంది. ఎడారిలో ఎండ తీవ్రత ఎంత దారుణంగా వుంటుందో ప్రత్యక్షంగా అనుభవిస్తున్నాడు.

ఎటు వెళ్ళాలో తెలియని అనిశ్చిత పరిస్థితిలో నిల్చుండిపోయిన సిద్ధార్థకి తిరుగులేని ఓ సంకేతం కనిపించింది ఆకాశంలో.

అతని ముఖం వికసించింది. కాని అంతలోనే అతని మనసు కీడును శంకించింది.

ఆకాశంలో రాబందులు రెండు చాలా దిగువగా

చక్కర్లు కొడుతున్నాయి.

రాబందులు నేలమీదకు అంత దగ్గరగా ఎప్పు డొస్తాయో అతనికి తెలుసు!

అంటే........సుస్మిత శరీరం ఆ ప్రాంతాల్లో పడి వుండొచ్చు. అయితే ఆమె ప్రాణాలతో లేచేనా?

సిద్ధార్థ గుండె ఝల్లుమన్నది!

ఊహూ, ఆమె చనిపోకూడదు....బతికే వుండాలి. తన ప్రాణం నిలబెట్టడానికి ఆమె ఎంతగానో తపనపడ్డది.

తానామెను ప్రాణాలతో చూడగలడా?

వేగంగా ముందుకి అడుగులు వేస్తున్నాడు.

దగ్గరగా కనిపించిన ఆ ప్రాంతాన్ని చేరటానికి గంటకు పైగానే పట్టింది.

దూరం నుంచే అతడికి చీలికలు పేలికలై పోయిన పారాచూట్ శిథిల భాగాలు కనిపించాయి.

అతనిలో టెన్షన్, ఆందోళన చోటు చేసు కున్నాయి. మనసుని చిక్కబట్టుకుని ఇసుకలో కూరుకు పోతున్న అడుగుల్ని పైకి తేల్చివేస్తూ ఆ స్పాట్ చేరు కున్నాడు.

మొదట గాల్లో ఎగురుతున్న శిరోజాలు, ఆమె కట్టు కున్న సిల్కు చీర కొంగు కనిపించాయి.

సందేహం లేదు, ఆమె సుస్మిత!

భగవాన్, ఆమె బతికివుండాలి. ఆమెకేం కాకూ డదు. అదే తను కోరుకునేది.

మరో పది నిమిషాల్లో అక్కడికి చేరుకున్నాడు సిద్ధార్థ. ఇప్పుడు సుస్మిత స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

• • •

సుస్మితని చేర్తూనే ఆమె నాడి పట్టుకుని చూశాడు

సిద్ధార్థ.

బలహీనంగా కొట్టుకుంటోంది.

ముక్కు దగ్గర వేలుంచి చూశాడు.

ఊపిరాడుతోంది.

'థాంక్ గాడ్! ఈమె బతికే వుంది' అనుకుంటూ తేలిగ్గా నిట్టూర్చాడు సిద్ధార్థ.

రాత్రి ఇసకతుఫాన్‌కి ఆమె పారాషూట్ కూడా బాగా దెబ్బతిని ఇసకలో కూలిపోయిందన్నమాట! ఇసక కాబట్టి ప్రాణాలు పోకుండా తామిద్దరు బతికి బయట పడ్డారు అదే యే పర్వతానికో కొట్టుకుంటే తమ శరీరాలు ఛిన్నాభిన్నమైపోయి గాల్లోనే ప్రాణాలు పోయుండేవి.

సిద్ధార్థ ఆమెని తట్టిచూశాడు. అటు ఇటు కదిపాడు. కాని ఆమెకు స్పృహ రాలేదు. బహుశా బాగా షాకయి వుంటుందని గ్రహించాడు.

ఇప్పుడెలా? పోనీ యే నీటినో ముఖాన చల్లి సేద తీరుద్దామంటే అది నీటిచుక్క దొరకని ఎడారి.

ఎడారిలో కూడా నీటిచెలిమ లుంటాయని, వాటిని ఒయాసిస్ లంటారని అతడికి తెలుసు. కాని ఈ విపత్కర పరిస్థితిలో ఒయాసిస్ ఎక్కడుందో ఎలా కనిపెట్టేది? ఎండమావి కూడా ఒయాసిస్ అన్న భ్రాంతి కూడా కలిగిస్తూంది ఎడారిలో.

గత్యంతరం లేక ఆమెని ఒళ్ళోకి తీసుకుని "సుస్మితా" అంటూ ఆమె చెవిదగ్గర పదేపదే పిలుస్తూ ఆమెను జాగ్రదవస్థలోకి తీసుకురావటానికి శాయశక్తులా ప్రయత్నించాడు సిద్ధార్థ.

అతని ప్రయత్నం వృధాపోలేదు

సుస్మితలో కదలికలు మొదలయ్యాయి. భారంగా కళ్ళు తెరవబోయి అంతలోనే "అబ్బా" అనుకుంటూ మూసుకున్నది.

తనతలెనే ఆమె కళ్ళలోకి కూడా ఇసుక బాగా పోయివుంటుందని గ్రహించాడు సిద్ధార్థ. జేబునుంచి కర్చీఫ్ పైకితీశాడు. దాంతో ఆమె కళ్ళమీద మృదువుగా తుడిచాడు. కనుకొలకుల చివరకు చేరిన ఇసుక రేణువుల్ని జాగ్రత్తగా తొలగించాడు.

"ఇప్పుడు కళ్ళు తెరు సుస్మితా!" అన్నాడు మృదువుగా సిద్ధార్థ.

సుస్మిత కళ్ళు మెల్లగా విప్పి అతన్ని చూసింది.

కొంతసేపటివరకు తనెక్కడున్నదీ ఆమెకు అర్థం కాలేదు.

తనో పరాయి ఆడదాన్ని ఒళ్ళోకి తీసుకున్నానన్న భావన సిద్ధార్థకిగాని, పరపురుషుడికి చాలా సన్నిహితంగా అతని గుండెలసి తాకుతూ పడుకుని వున్నానన్న ఆలోచన ఆమెకిగాని లేవు.

ఆమెను రక్షించాలనే తపనలో ఆమెను చంటిపిల్లలలె లాలిస్తున్నాడు సిద్ధార్థ. నిస్సహాయస్థితిలో అతని ఒళ్ళో స్వాంతన పొందుతోంది సుస్మిత.

"మీరు....మీరు....క్షేమంగానే వున్నారు కదూ! భగవంతుడు కరుణామయుడు" అన్నది సుస్మిత. అప్పటికి బాగా తేరుకున్నదామె.

"ఇది నువ్వు నిలిపిన ప్రాణం! నీ ఋణం యెలా తీర్చుకోను!" అన్నాడు సిద్ధార్థ.

సుస్మిత అప్పుడు గుర్తించింది—తను అతని ఒళ్ళో

పడుకుని వున్న సంగతి.

చటుక్కున లేచకూర్చుంది సిగ్గుతో.

"అహా, ఎందుకంత కంగారు? నెమ్మది.." అన్నాడు సిద్ధార్థ.

సుస్మిత ముఖం ఎర్రగా కందిపోయింది. లేచి చీర సవరించుకున్నది.

ఇసక అప్పటికే బాగా వేడెక్కిపోయి శరీరాల్ని కాల్చేస్తోంది వేడిగాడ్పులు మొదలయ్యాయి. పైన సూర్యుడు తన విశ్వరూపం చూపిస్తూన్నాడు.

"ఇంతకీ..........మనం ఎడారిపాలయిపోయాం. ఇక్కడ్నుంచి బయటపడగలమా?" అన్నది పరిసరాలు పరిశీలనగా చూస్తూ సుస్మిత.

"నువ్వు....మీరు ...నామూలాన కోరి కష్టాలు కొని తెచ్చుకున్నారు...." తడబడుతూ అన్నాడు సిద్ధార్థ. అంతవరకు ఏకవచనంలో సంబోధించినవాడల్లా, ఇప్పుడలా ఫ్రీగా మాట్లాడలేకపోతున్నాడు. అది గమనించింది సుస్మిత.

"మీరు నాకన్న అన్ని విషయాల్లోను పెద్దవారు. నన్ను చనువుగా 'నువ్వు' అనే పిలవండి. అదే నా కానందం" అన్నది సుస్మిత, అతని కళ్ళలోకి ధైర్యంగా చూడలేక పక్కకు చూస్తూ.

ఆమె ఎన్నాళ్ళుగానో కోరుకున్న ఏకాంతం ఇన్నాళ్ళకి దొరికింది. కాని సందర్భమే యెన్నడూ ఊహించనది, ఎవరూ కోరుకోనిది. అయినా ఆ మండు టెండ ఆమె శరీరాన్ని బాధించలేదు. నిప్పులా కాల్తున్న ఇసక వేధించటంలేదు.

"మనం ఈ ఎడారినుంచి సురక్షితమైన ప్రదేశానికి

చేరటానికి ప్రయత్నించాలి. ఎడారిలోకూడా నీటి చెలమలుండే ప్రాంతంలో మనుషులు నివసిస్తూంటారు. అలాంటి జనావాసప్రాంతం చేరుకోగలిగితే ప్రాణాలు నిలబడతాయి. తర్వాత మన నాగరిక ప్రపంచంలోకి చేరుకోవటం పెద్ద కష్టం కాదు...." అర్థోక్తిలోనే ఆమె వంక భావయుక్తంగా చూశాడు సిద్ధార్థ.

"మీరెలా చెపితే అలా చెయ్యటానికి సిద్ధంగా వున్నాను. నా గురించి నాకెలాంటి చింతా లేదు. మీరు క్షేమంగా వుండటమే నాకు కావలసింది!" అన్నది సుస్మిత స్థిరమైన గొంతుతో.

ఆమె కంఠంలో ధ్వనించిన ఆప్యాయతనురాగాలకి, ఆరాధనకి చలించిపోయాడు సిద్ధార్థ.

"చీకటి పడేలోపున యేదైనా సురక్షిత ప్రాంతానికి చేరుకోగలిగితే అదృష్టవంతులమే! పద, వెళ్దాం" అన్నాడు సిద్ధార్థ.

* * *

ఇద్దరు ముందుకు అడుగులు వేస్తున్నారు.

ఇసకలో కూరుకుపోతున్న పాదాలని కష్టంమీద పైకి ఎత్తివేస్తూ మళ్ళీ ఇసకలో కూరుకుపోతూ, నిమిషానికో అడుగుచొప్పున వేసుకుంటూ కష్టంమీద ప్రయాణం సాగించారు.

సిద్ధార్థకి బూటుకాళ్ళలోకి ఇసుక వెళ్ళిపోయి పాదం అడుగున కరుగ్గా తగుల్తోంది. బెల్టు షూ వేసుకున్న సుస్మిత పరిస్థితికూడా అందుకు భిన్నంగా లేదు.

ఇద్దరూ ఆ మండుటెండలో గమ్యంలేని ఆ ఎడారిలో గమ్యంకోసం వెతుక్కుంటూ అలా సాగిపోతూనే వున్నారు.

సిద్ధార్థ సుస్మితవైపు చూశాడు.

ఆమె నడవలేక పోతోంది. మామూలుగా గట్టిగా వుండే ప్రదేశంలో ఎన్ని మైళ్లయినా సునాయాసంగా నడవవచ్చు — కాని కాళ్ళు కూరుకుపోయే ఇసకలో నడవటం సహనానికి పెద్ద పరీక్ష!

ఆ పరీక్షలో నెగ్గటానికి సర్వశక్తులు క్రోడీకరిస్తూ పళ్ళ బిగువున నడుస్తోంది సుస్మిత. చెమటతో ఆమె శరీరం తడిసిపోతూ, మళ్ళీ వేడిగాడ్పుకి ఆరిపోతోంది. నీరసంతో మధ్య మధ్య పొడారిపోయిన పెదాలని నాలుకతో తడుపుకుంటూ యమయాతననుభవిస్తోంది సుస్మిత.

ఆమెకు విపరీతమైన దాహం వేస్తున్నట్టు సిద్ధార్థ గమనించాడు—కాని, నీరేది?

ఎంత దాహం వేస్తున్నా ఆ విషయం పైకి చెప్పుకోనంతవరకు ఫరవాలేదు. కాని, చెప్పుకున్నాక. కనుచూపు మేరలో యెక్కడా నీరు దొరికే ఛాన్సెస్ లేవన్న నిజం తెలిశాక, ఇక ఆ దాహం రాక్షసిలా పెరిగిపోతుందేగాని, దాన్ని కంట్రోల్ చెయ్యటం ఎవరితరం కాదు.

ఆమె దృష్టిని దాహంమీదినుండి పక్కకి మళ్ళించటానికి హుషారుగా యేవో కబుర్లు చెప్తూ జోక్స్ కట్ చేస్తూ ఆమెని నవ్విస్తూ పరిస్థితిని తేలిక పరచటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు సిద్ధార్థ.

అలాంటి పరిస్థితుల్లో మాట్లాడంవల్ల కూడా ఎంతో శక్తి వ్యర్థమయిపోతుందని అలా వ్యర్థమయిన శక్తి శరీరాన్ని మరింత నీరసపరుస్తుందని అతనికి తెలుసు. అంతేకాదు, వ్యర్థమయ్యే శక్తితోబాటు దాహం విప

రీతంగా పెరుగుతుంది.

అయినా సుస్మిత గురించి అతను వాటిని లెక్క చేయటంలేదు. కనీసం తినటానికయినా ఏదోకటి దొరుకు తుందేమోనన్న ఆశకూడా లేదు.

అది అడివైనా ఏదోక ఫలమో, పుష్పమో దొరికుండే దేమో!

కాని, అది ఎడారి! నిర్జనమైన ఎడారి. ఎలాంటి చెట్లు, చేమలు మొలవటాని కవకాశం లేని పాడి ప్రదేశం!

సాయంత్రం వరకు అలా ఇద్దరూ ఆ ఎడారిలో దిక్కు తోచకుండా తిరుగుతూనే వున్నారు.

“నేనిక నడవలేను సిద్ధార్థా! మీరు నా కోసం ఆగ వద్దు. ముందుకు సాగిపోండి. ఏదయినా వాహనమో, మను షులో కనిపిస్తే అప్పుడు వెనక్కి రండి. నేనిక్కడే ఎదురుచూస్తుంటాను” అన్నది సుస్మిత ఆ ఇసకలో కూల బడుతూ.

ఆమె పరిస్థితిని చూసి కంట నీరు తిరిగింది అతనికి. ఆమె గులాబీరంగు పెదాలు ఎండకు, దాహానికి మాడి పోయి పగుళ్ళు పడ్డాయప్పుడే. ఇదే పరిస్థితి మరి కాసేపు కొనసాగితే అవి పుళ్ళుగా మారటం ఖాయం. ఆ తర్వాత శరీరమంతా బొబ్బ లెక్కిపోయి, చివరికి ప్రాణాన్ని....

ఇక ఆలోచించలేకపోయాడు అతడు. అతనికి పరిస్థితి దుర్భరంగా, దుస్సహంగా ఉంది. తన ప్రాణదాతనా స్థితిలో చూడలేకపోతున్నాడు. కాని తనేం చెయ్య గలడు? ప్రాణం పోయేవరకు ఆమెకు తోడుండగలడు— ఈలోపల తన ప్రాణం పోకుండా వుంటే!

విషాదంగా నవ్వుతున్నాడు అతడు.

అప్పుడు సమయం సాయంత్రం అయిదు గంటలు కావస్తోంది. ఎండ తీవ్రత తగ్గినా గాడ్పులు వీస్తూనే వున్నాయి, ఉండి వుండి.

"ప్లీజ్, సుస్మితా, ఇక్కడ నిన్ను ఒంటరిగా వదిలి నేను వెళ్ళలేను. మనిద్దరం కలిసే వెళ్దాం. ఆధారం దొరికితే ఇద్దరం బతికి బయటపడదాం, లేదంటే కలిసే" తక్కువ మాటల్ని ఉచ్చరించలేదతని పెదాలు. తను పిరికివాడు కాకూడదు. ఆమె మానసిక పరిస్థితిని దిగ జార్చకూడదు.

ఆమె బలహీనంగా నవ్వింది.

"మీ గుండె నిబ్బరం ప్రశంసనీయం. మీ మాటలు వింటుంటే నాకు కొత్త ఉత్సాహం వస్తోంది. పదండి, ఈ శరీరంలో చివరి రక్తపుబొట్టు ఆవిరైపోయేవరకు మీతో కలిసి నడుస్తాను" ఆమె సర్వశక్తులు క్రోడీక రించి లేచి నిల్చుంది.

* * *

ఇద్దరు ముందుకు సాగారు.

ఎక్కడా నీటిచెలమగాని, మనుష్య సంచారంగాని కనిపించలేదు.

దాహంతో ఏ క్షణంలోనైనా ఇద్దరి ప్రాణంపోయేలా ఉన్నది.

సూర్యుడు అస్తమించాడు.

అంతవరకు మరిగిపోతున్న ఇసుక క్రమేణా చల్లబడటం మొదలయింది.

వాళ్ళిద్దరు వాతావరణంలో వచ్చిన ఆ మార్పును స్పష్టంగా గుర్తించారు.

అతడు ఆకాశంవైపు చూశాడు.

ఆకాశంలో చంద్రుడు చాలా ఆత్మీయంగా పలక రిస్తూ కనిపించాడు.

వెన్నెల వెలుగు ఇసక పర్రలమీద మనోజ్ఞంగా పరుచుకుంది.

ఆ వెన్నెల వెలుగులో సుస్మిత దృష్టి గుబురుగా పెరిగిన ఓ పొదమీద పడింది. దాని ఉపరితలంమీద ఎర్రగా మెరుస్తూ పళ్ళు కనిపించాయి. వాటిమీదినుంచి తియ్యటి వాసన వస్తోంది.

సిద్ధార్థ కూడా ఆ పొదలను గుర్తించాడు.

ఎడారిలో అక్కడక్కడ గుబురు పొదలు ఖర్జూ చెట్లు, పొట్టి వృక్షాలు దర్శనమిస్తూంటాయి. కాని వాటిలో ఖర్జూర చెట్లు మాత్రమే మనిషికుపయోగపడే పళ్ళను కాస్తాయి.

ఈ గుబురు పొదలకున్న పళ్ళు తినటానికి ఉపయోగ పడాయో, లేదో తెలియదు. కాని, వాటిని చూడటం తోటే ఇద్దరికీ ఆకలి. దాహం పరాకాష్ట నందుకున్నాయి.

ముందుగా సుస్మితే పళ్ళను తెంచి ముక్కు కద్ద పెట్టు కుని వాసన చూసింది. తియ్యటి వాసన వస్తోంది. చిదిపి చూస్తే దాన్నుంచి తేనెలా వున్న రసం స్రవిస్తూ కనిపిం చింది.

నోట్లో పెట్టుకోబోతుంటే సిద్ధార్థ వారించాడు.

"అవి మనకి హానికలిగించే పళ్ళయితే చేజేతులా కష్టాల్ని కొనితెచ్చుకోవటమే అవుతుంది. తొందరపడి వాటిని తినొద్దు" అన్నాడు.

సుస్మిత అతనివంక దీనంగా చూసింది.

"ఇది తినకపోయినా ప్రాణంపోయేలా వుంది. దాహంతో నాలుక పిడచకట్టుకుపోయింది. ఈ రోజంతా ఆహారంలేక అవయవాలన్నీ స్తంభించిపోతున్నాయి. ఎలాగూ ప్రాణంపోక తప్పదు. ఇది తిని దప్పిక, ఆకలి తీర్చుకుని చస్తే నే నయం కదూ!" అన్నది.

ఆమె చాలా కుషాహాసంగా అనేయగలిగిందా మాటలు. కాని, సిద్ధార్థ గుండెల్లో పదునైన కత్తితో గాయపరిచినట్లు విపరీతమైన బాధ పుట్టించాయవి.

చిరునవ్వుతో అతని కేసి చూస్తూ నిర్భయంగా ఆ పళ్ళను నోట పెట్టుకున్నది సుస్మిత.

సిద్ధార్థ ఆ వెనువెంటనే తనూ ఆ పళ్ళను తెంపి నోట పెట్టుకుంటుంటే, అతని చెయ్యి మృదువుగా పట్టి ఆపింది సుస్మిత.

ఆశ్చర్యంగా చూశాడామె వంక.

"కాస్సేపాగండి. నా ప్రాణం పోకుండా నిలిచి వుంటే ఈ పళ్ళు ప్రాణహాని కలిగించేవి కాదని నిర్ధారణయిపోతుంది కదా, అప్పుడు తిందురుగాని" అన్నది, మందహాసం చేస్తూ.

నివ్వెరపోయాడు సిద్ధార్థ. ఆమె ఆంతర్యం అర్థమయిపోయింది. 'ఈమెకు నా ప్రాణంపట్ల వున్న శ్రద్ధ, జాగ్రత్త — తన ప్రాణంపట్ల లేవా? ఇంత స్వార్థత్యాగమా?' అనుకున్నాడు.

ఆ మరుక్షణమే ఓ నిర్ణయానికొచ్చినట్లు ఆ పళ్ళను నోట్లో పెట్టుకున్నాడు సిద్ధార్థ.

తియ్యగా పుల్లగా తగిలింది రుచి. దాన్నిండా రసముంది. ఆరిపోయిన నోటికి ఆ ద్రవం అమృతోపమానంగా తోచింది.

ఇద్దరు ఒకటొకటిగా ఆ పళ్ళను తృప్తిగా తిన్నారు. ఆకలి, దాహం రెండూ ఉపశమించాయి.

అప్పటికి వాళ్ళ ఆకలిబాధకి మల్లేనే ఇసకకూడా చల్లబడింది. చల్లటి గాలి వాళ్ళ శరీరాలకు సేదతీరుస్తూ వీస్తోంది. చలిగా వున్నట్టనిపించింది.

ఎంతలో ఎంత మార్పు!

వాతావరణంలోనే కాకుండా తమ శరీరాల్లోకూడా యేదో తెలియని మార్పు వచ్చినట్టనిపించింది వాళ్ళిద్దరికి.

రాను రాను ఆ మార్పు వాళ్ళని వివశత్వానికి గురి చేసింది.

సిద్దార్థ మెల్లగా ఆమెకు దగ్గరగా మరింత దగ్గరగా వచ్చాడు. సుస్మితకూడా మరో లోకంలో ఉన్న దానిలా అరమోడ్పు కళ్ళతో అతన్ని మరింత సన్నిహితంగా ఒరుసుకుంటూ నించుంది.

సిద్దార్థ తనలో యేదో విపరీతమైన మార్పు వచ్చినట్టు గుర్తించేలోపలనే అతని చేతులు ఆమె భుజాలచుట్టూ పెనవేసుకున్నాయి. ఆమెను బలంగా తనవైపు అదుము కున్నాయి.

సుస్మిత రెండు చేతుల్ని అతని నడుముకు గట్టిగా పెనవేసి అతని ముఖానికి తన ముఖాన్ని ఒత్తుతున్నది.

ఇద్దరి పెదాలు గాఢంగా పెనవేసుకున్నాయి. సిద్దార్థ ఆమె శరీరంమీది దుస్తులన్నీ ఒకటొకటిగా లాగేస్తున్నాడు.

ఆమె అతని చర్యల్ని వారించలేదు.

* * *

అర్ధరాత్రి సమయంలో అకస్మాత్తుగా మెలకువ వచ్చింది సిద్దార్థకు.

మబ్బులేని ఆకాశంలో దేదీప్యమానంగా ప్రకాశిస్తూన్న చంద్రుడు కనిపించాడు ముందుగా. ఆ తర్వాత తనని పెనవేసుకుని గాఢంగా నిద్రపోతున్న సుస్మిత కనిపించింది.

జరిగిందంతా ఒక్కసారిగా గుర్తొచ్చింది.

వెన్నున ఎవరో ఛెళ్ళున కొరడాతో కొట్టినట్టు ఉలిక్కిపడ్డాడు సిద్ధార్థ.

తనేం చేశాడు? తన సంస్కారం, వివేకం అన్నీ ఏమైపోయాయి? తనలో ఎన్నడు లేనిది ఇంత చిత్తచాంచల్యం ఎందుకేర్పడింది? అమానుషంగా, అన్యాయంగా ఆమె శీలాన్ని నాశనం చేసే అధికారం తనకేముంది?

ఏదో జరిగింది. లేకుంటే తనింత వివేకహీనుడిలా, పశువులా ప్రవర్తించి వుండేవాడు కాదు! ఎంతో అందమైన, అప్సరసల్ని తలదన్నే అమ్మాయిలు తనని కోరి వచ్చినా ఎంతో నిగ్రహం చూపించాడు. వాళ్ళని సున్నితంగా తిరస్కరించాడు. తన మనసునిండా పవిత్రమైన ఆలోచనలు తప్ప మరో చెడు ఆలోచనకి తావివ్వకుండా వుండగా, పరువుగా తలెత్తుకుని జీవించాడిన్నాళ్ళూ.

కాని, ఇప్పుడు తలదించుకునే ఘోరమైన తప్పు చేశాడు ఓ. అమాయకురాల్ని చెరిచాడు. ఆమె కన్నె జీవితాన్ని నాశనం చేశాడు. ఆమె బంగారు భవిష్యత్తుని కాలరాచాడు.

అలవోకగా ఆమెను తన బంధనంనుంచి తప్పించాడు సిద్ధార్థ. ఆమె దుస్తుల్ని ఒంటిమీద నిండుగా కప్పాడు.

అతని మనసు పశ్చాత్తాపంతో దహించుకుపోతోంది.

తన పాపానికి నిష్కృతి ఏమిటి? నిర్జనమైన ఎడారిలో నిస్సహాయురాలైన ఓ ఆడపిల్లని అక్రమంగా అనుభవించిన తనకి శిక్షేమిటి?

ఒకటే....అవును, అదొక్కటే సరైన శిక్ష. తను సృష్టించిన సమస్యకు పరిష్కారం అదే!

సరిగ్గా అప్పుడే చటుక్కున కళ్ళు తెరిచింది సుస్మిత.

ఎదురుగా వెన్నెల వెలుగులో సిద్ధార్థ! తనకెంతో సమీపంగా, తన ముఖంలోకే చూస్తూ కనిపించాడు.

జరిగిన విషయం ఒకటొకటిగా అంతా గుర్తొచ్చింది. ఆమె శరీరం బాధగా మూలిగింది. అది మామూలు బాధ కాదు, తియ్యటి బాధ.

ఎవరితోనైతే జీవితం పంచుకోవాలని కలలు కన్నదో అతనితోనే తన యవ్వనం పండించుకున్నది.

ఆమెకెంతో తృప్తిగా వున్నది!

కాని....కాని....అతనంత చొరవగా, అంత అకస్మాత్తుగా తనని కౌగిలిలోకి తీసుకుని తన కోరిక తీర్చటం విచిత్రంగా వుంది.

ఆ పళ్ళు తిన్న తర్వాతనే అతను వింతగా ప్రవర్తించాడు అంటే అతను తనపట్ల కావాలని చేసిన పని కాదది! ఆ పళ్ళవల్ల ప్రభావితుడై, అతని శరీరం అతని అదుపులో లేని సమయంలో తనతో హద్దుమీరాడు. నిజానికి తను అభ్యంతర పెట్టాల్సింది. కాని ఆ పళ్ళ ప్రభావం తన శరీరంమీద కూడా అదుపు తప్పించింది.

అయితే....జరిగింది అతనికి గుర్తుందా? తన శరీరం జరిగిన దానికి సాక్షీభూతంగా తాను పొందిన అనుభూతికి నిదర్శనంగా అతని నఖదంతక్షతాలతో నలిగిపోయి, అనాచ్ఛాదితమై నిల్చింది. (ఇంకా వుంది)